

Toissijaisesti esitetty toinen valitusperuste perustuu oikeudelliseen virheeseen, joka koskee unionin lainsäätäjän tekemiin valintoihin kohdistuvan tuomioistuINVALVONNAN laajuutta. Unionin yleinen tuomioistuin on viitannut unionin lainsäätäjän rajoitettuun harkintavaltaan, joka ”merkitsee sitä, että on olemassa tarve varmistua siitä, ettei vaikuta kohtuuttomalta, että unionin lainsäätaja katsoo, että luotu erilainen kohtelu voi olla asianmukaista ja tarpeellista tavoiteltuihin päämääriin nähden”. Tuomioistuimet ovat myöntäneet, että unionin lainsäätäjällä on sille uskottujen toimivaltuuksien puitteissa laaja harkintavalta aloilla, joilla sen toimet merkitsevät sekä poliittisten että taloudellisten tai sosiaalisten valintojen tekemistä ja joilla sen on tehtävä monitahoisia arvioita ja harkintoja. Tilanne on näin sosiaaliturvajärjestelmän muutosten yhteydessä. Täten kyse ei ole sen selvittämisestä, oliko tällaisella alalla toteutettu toimi ainoa tai paras mahdollinen vaihtoehto. Ainoastaan se, että toimi on ilmeisen selvästi soveltumaton toimivaltaisten toimielinten tavoittelemaan tavoitteeseen nähden, voi vaikuttaa kyseisen toimen lainmukaisuuteen. Suorittamalla valvontaa, jolla ylitetään sen selvittäminen, onko kyseessä oleva toimi ilmeisen selvästi soveltumaton tavoitteeseensa nähden, unionin yleinen tuomioistuin on korvannut omalla arvioinnillaan lainsäätäjän arvioinnin ja ylittänyt täten laillisuusvalvontansa rajat.

Toissijaisesti esitetty kolmas valitusperuste perustuu unionin yleisen tuomioistuimen tekemiin oikeudellisiin virheisiin sen tutkiessa erilaisen kohtelun oikeutettavuutta. Unionin yleinen tuomioistuin on ensinnäkin tehnyt tässä tutkinnassa oikeudellisen virheen määriteltessään valvontavaltansa laajuutta lainsäätäjän tekemisen valintojen suhteen. Unionin yleinen tuomioistuin on myös toiminut vastoin oikeuskäytäntöä, jonka mukaan kantajan on osoitettava, että lainsäädäntötoimi on ristiriidassa primäärioikeuden kanssa, eikä toimen antaneiden toimielinten ole osoitettava kyseessä olevan toimen lainmukaisuutta. Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen tutkiessaan erilaisen kohtelun oikeutettavuutta sellaisen oikeuskäytännön valossa, jonka mukaan yleisellä olettamalla petoksesta ei voida oikeuttaa toimenpidettä, joka on vastoin EUT-sopimuksen määräyksiä, todetakseen, että henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevalla 20 artiklalla säädetään ”alle viisi vuotta kestäneisiin avioliittoihin sovellettavasta yleisestä petoksen olettamasta, jota ei voida kumota”.

Neljäs valitusperuste perustuu oikeudellisiin virheisiin ja perusteluvollisuuden loukkaamiseen unionin yleisen tuomioistuimen päätelmissä, jotka koskevat ikään perustuvan syrjinnän kieltoa koskevan periaatteen loukkaamista. Ensinnäkin unionin yleinen tuomioistuin perustaa valituksenalaisen tuomion 61 kohdassa arviointinsa sekä ulos jääneen puolison ikään että virkamiehen tai entisen virkamiehen ikään, ja loukkaa näin perusteluvollisuutta. Lisäksi toteamaa siitä, että tietyn ikäisille tai tiettyyn täsmälliseen ikäryhmään kuuluville henkilöille aiheutuu erityinen haitta, riippuu erityisesti näytöstä siitä, että kyseessä olevalla säännöstöllä vaikutetaan haitallisesti merkittävässä määrin suurempaan osaan tietyn ikäisistä henkilöistä verrattuna muun ikäisiin henkilöihin, ja käsiteltävässä asiassa tällaista näyttöä ei ole esitetty. Lopuksi neuvosto toteaa, että vaikka oletettaisiin, että on olemassa erilaista kohtelua, joka perustuu välillisesti entisen virkamiehen ikään avioliiton solmimishetkellä, unionin yleinen tuomioistuin ei ole tutkinut, onko tämä ero silti perusoikeuskirjan 21 artiklan 1 kohdan mukainen ja täyttääkö se perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa mainitut edellytykset.

Valitus, jonka Euroopan unionin neuvosto on tehnyt 26.2.2021 unionin yleisen tuomioistuimen (seitsemäs jaosto) asiassa T-243/18, VW v. komissio, 16.12.2020 antamasta tuomiosta

(Asia C-139/21 P)

(2021/C 182/61)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittaja: Euroopan unionin neuvosto (asiamiehet: M. Bauer ja M. Alver,)

Muut osapuolet: VW, Euroopan komissio ja Euroopan parlamentti

Vaatimukset

- Valitus on otettava tutkittavaksi ja valituksenalainen tuomio on kumottava
- asia on ratkaistava lopullisesti ja ensimmäisessä oikeusasteessa nostettu kanne on hylättävä perusteettomana
- ensimmäisen oikeusasteen kantaja on velvoitettava korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut nyt käsiteltävässä menettelyssä sekä ensimmäisessä oikeusasteessa.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valituksensa tueksi neuvosto esittää kolme valitusperustetta.

Ensisijaisesti esitetty ensimmäinen valitusperuste perustuu oikeudelliseen virheeseen sikäli kuin kyse on erilaisesti kohtelusta leskeneläkkeen myöntämiseksi henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 18 artiklan tai 20 artiklan mukaisesti yhtäältä sellaisen entisen virkamiehen eloon jääneelle puolisolle, joka on avioitunut ennen kyseisen henkilön virkatehtävien päättymistä, ja toisaalta sellaisen entisen virkamiehen eloon jääneelle puolisolle, joka on avioitunut kyseisen henkilön virkatehtävien päättymisen jälkeen. Neuvoston mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei ole arvioinut kyseessä olevien tilanteiden toisiinsa rinnastettavuutta kaikkien niiden ominaispiirteiden perusteella, mukaan luettuna erityisesti kutakin tilannetta koskevat oikeudelliset olosuhteet sen unionin toimen valossa, jolla kyseessä oleva erottelu on luotu, eli henkilöstösääntöjen valossa kokonaisuutena arvioituna. Neuvoston mukaan unionin yleinen tuomioistuin on näin ollen tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että avioliiton solmimisajankohta on ainoa tekijä, jonka perusteella määritetään, sovelletaanko tilanteeseen henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevaa 18 vai 20 artiklaa, vaikka se tekijä, joka oikeuttaa erilaisen kohtelun, on perustavanlaatuinen tosiasioita ja oikeudellisia seikkoja koskeva ero henkilöstösääntöjen 35 artiklassa tarkoitettujen tilanteiden piiriin kuuluvan virkamiehen ja entisen virkamiehen välillä.

Toissijaisesti esitetty toinen valitusperuste perustuu oikeudelliseen virheeseen, joka koskee unionin lainsäätäjän tekemiin valintoihin kohdistuvan tuomioistuINVALVONNAN laajuutta. Neuvoston mukaan unionin yleinen tuomioistuin on viitannut unionin lainsäätäjän rajoitettuun harkintavaltaan, joka ”merkitsee sitä, että on olemassa tarve varmistua siitä, ettei vaikuta kohtuuttomalta, että unionin lainsäätävä katsoo, että luotu erilainen kohtelu voi olla asianmukaista ja tarpeellista tavoiteltuihin päämääriin nähden”. Tuomioistuimet ovat myöntäneet, että unionin lainsäätäjällä on sille uskottujen toimivaltuuksien puitteissa laaja harkintavaltaloilla, joilla sen toimet merkitsevät sekä poliittisten että taloudellisten tai sosiaalisten valintojen tekemistä ja joilla sen on tehtävä monitahoisia arviointoja ja harkintoja. Tilanne on näin sosiaaliturvajärjestelmän muutosten yhteydessä. Täten kyse ei ole sen selvittämisestä, oliko tällaisella alalla toteutettu toimi ainoa tai paras mahdollinen vaihtoehto. Ainoastaan se, että toimi on ilmeisen selvästi soveltumaton toimivaltaisten toimielinten tavoittelemaan tavoitteeseen nähden, voi vaikuttaa kyseisen toimen lainmukaisuuteen. Suorittamalla valvontaa, jolla ylitetään sen selvittäminen, onko kyseessä oleva toimi ilmeisen selvästi soveltumaton tavoitteeseensa nähden, unionin yleinen tuomioistuin on korvannut omalla arvioinnillaan lainsäätäjän arvioinnin ja ylittänyt täten laillisuusvalvontansa rajat.

Kolmas valitusperuste perustuu unionin yleisen tuomioistuimen tekemiin oikeudellisiin virheisiin sen tutkiessa erilaisen kohtelun oikeutettavuutta. Unionin yleinen tuomioistuin on ensinnäkin tehnyt tässä tutkinnassa oikeudellisen virheen määritellään valvontavaltansa laajuutta lainsäätäjän tekemisen valintojen suhteen. Unionin yleinen tuomioistuin on myös toiminut vastoin oikeuskäytäntöä, jonka mukaan kantajan on osoitettava, että lainsäädäntötoimi on ristiriidassa primäärioikeuden kanssa, eikä toimen antaneiden toimielinten ole osoitettava kyseessä olevan toimen lainmukaisuutta. Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen tutkiessaan erilaisen kohtelun oikeutettavuutta sellaisen oikeuskäytännön valossa, jonka mukaan yleisellä olettamalla petoksesta ei voida oikeuttaa toimenpidettä, joka on vastoin EUT-sopimuksen määräyksiä, todetakseen, että henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevalla 20 artiklalla säädetään ”alle viisi vuotta kestäneisiin avioliittoihin sovellettavasta yleisestä petoksen olettamasta, jota ei voida kumota”.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Conseil d'État (Ranska) on esittänyt 8.3.2021 – Comité interprofessionnel des huiles essentielles françaises (CIHEF), Florame, Hyteck Aroma-Zone, Laboratoires Gilbert, Laboratoire Léa Nature, Laboratoires Oméga Pharma France, Pierre Fabre Médicament, Pranarom France ja PuresSENTIEL France v. Ministre de la Transition écologique ja Premier ministre

(Asia C-147/21)

(2021/C 182/62)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Conseil d'État

Pääasian asianosaiset

Kantajat: Comité interprofessionnel des huiles essentielles françaises (CIHEF), Florame, Hyteck Aroma-Zone, Laboratoires Gilbert, Laboratoire Léa Nature, Laboratoires Oméga Pharma France, Pierre Fabre Médicament, Pranarom France ja PuresSENTIEL France